

[Wilhelm.]

beløb i kroner og øre, som skattemyndighederne mener burde have været betalt for længst. Da der er tale om et forlig, bliver der ikke tale om nogen skattebøde. Men der bliver tilsyneladende heller ikke tale om hverken forrentning eller inflationsregulering af de skyldige beløb. Koncernen må således ved denne udsættelse have opnået en gevinst på adskillige millioner kroner.

En sådan afgørelse kan kun virke som en opfordring til alle virksomheder om at benytte alt, hvad der på nogen måde kan skydes ind under begrebet fortolkningstvivil, til at mindske skattebetalingen. De har alt at vinde. I bedste fald opdages det slet ikke – og det er formentlig det almindeligste – i værste fald får de da renteindtægterne og inflationsgevinsten af udsættelsen.

Ministeren for skatter og afgifter (*Svend Jakobsen*):

Til hr. Wilhelms spørgsmål, om jeg i en konkret sag kan oplyse, hvad den pågældende skatteyder har opnået i rentebesparelse ved en udsættelse af skattebetalingen, må jeg starte med at sige, at jeg som følge af tavshedspligten ikke har mulighed for at meddele oplysninger om den konkrete sag, der nævnes i spørgsmålet.

Jeg vil gerne knytte nogle bemærkninger til selve det principielle spørgsmål, om der ved en skatteefterbetaling bør svares renter af efterbetalingsbeløbet for den forløbne tid, dvs. for tiden mellem det tidspunkt, hvor skatten for det pågældende indkomstår skulle have været betalt, hvis indkomsten allerede dengang havde været ansat til det rigtige beløb, og det tidspunkt, hvor beløbet nu skal betales.

Hvis indkomstforhøjelsen var blevet foretaget ved slutligningen for det pågældende indkomstår, skulle der have været svaret et tillæg på 8 pct. af den fremkomne restskat. Dette tillæg skal også svares, når indkomstforhøjelsen foretages på et senere tidspunkt, og det gælder, hvad enten der foretages en egentlig forhøjelse af indkomstansættelsen, eller sagen afsluttes som en forligsmæssig afgørelse om efterbetaling.

Derimod skal der ikke svares renter for den efterfølgende tid, dvs. tiden fra den ordinære restskattebetaling for det pågældende indkomstår og indtil forfaldstidspunktet for efterbetalingsbeløbet. Dette følger udtrykkeligt af

kildeskattelovens bestemmelser, ligesom det gjaldt før indførelsen af kildeskate.

Jeg synes også principielt, det må være rigtigt, at der ikke er grundlag for at kræve renter for et tidsrum, hvor det endnu ikke er fastslået, at der foreligger en betalingsforpligtelse.

I grovere tilfælde, hvor der forsætligt eller ved grov uagtsomhed har været selvangivet for lavt, kan der efter skattekontrolloven blive tale om bødestraf eller frihedsstraf. Ved fastsættelsen af straffen i disse tilfælde tages de konkrete omstændigheder i den enkelte sag i betragtning, herunder de økonomiske omstændigheder i forbindelse med forseelsen.

Wilhelm (VS):

Jeg vil gerne takke for svaret. Det bliver lidt tørt og kedeligt, når ministeren i modsætning til hele landets presse åbenbart er underkastet en tavshedspligt i en sag, som hele pressen har kendt tallene for, og derfor ikke kan konkretisere problemet i debatten. Men det samme bånd har jeg jo i hvert fald ikke, jeg har kunnet læse om disse ting i den almindeligt tilgængelige offentlige presse.

Det, ministeren gør her i sit svar, og som jeg må takke for, er jo i virkeligheden at bekræfte det, som spørgsmålet går på, altså den beskrivelse, som siger, at man bliver fritaget for den rentebyrde, at man har en enorm fordel, og at den i den konkrete sag faktisk lader sig regne ud, måske ikke på kroner og øre, men hvis de offentliggjorte oplysninger har været rigtige, rækker almindelige skolekundskaaber til også i denne sag at sige, at Spies har haft en fordel på rundt regnet 20 mill. kr. ved at kunne udsætte denne skattebetaling i de ca. 6 år, som det gennemsnitligt drejer sig om. Så er det rigtigt, at han har skullet slippe en 8 pct.s, ja, rente kan man vel ikke engang kalde det, men et 8 pct.s beløb for for sent betalt skat, og det svarer altså til ca. 2,2 mill. kr. Det er jo nogle fantastiske lånevilkår. Jeg ved godt, at der i kildeskatteloven kun er hjemmel for at tage den ene gang de 8 pct. for hele perioden, hvor rentebesparelsen eller indtægten faktisk er 20 mill. kr., altså 2,2 mill. kr. Det svarer til, at man har lånt de 29 mill. kr., eller rettere 27 mill. kr., som det her drejede sig om, i gennemsnitligt 6 år til en årlig forrentning på 1 pct., hvor den normale lånerente har ligget på 10, 12, 14 pct. osv.

Jeg synes ikke, man kan fastholde, at det er rimeligt. Jeg kan godt se problemet med, at så